

A holnap felől is...

Zsid 6,19

■ MAGYAR TAMÁS NORBERT

„Reménység, reménység, a holnap felől is reménység” – hangzik 573-as énekünk harmadik versszakában. Gyermekkorunktól kezdve életünk velejárója, hogy reménykedünk. Mibe kapaszkodunk? Hol a mi fogódzónk? Egy várva várt ajándék, egy mindent eldöntő gól, sikeres előmenetel, előléptetés, boldogság, anyagi biztonság, egészség. De vajon tisztában vagyunk-e azzal, hogy amit mi keresztény szempontból reménységnek nevezünk, az mindezeket meghaladja?

Május hónap igéje erre a területre kalauzol el mindnyájunkat, és ezek a sorok igyekeznek figyel-műnket az önvizsgálatra összpontosítani. A Zsidókhoz írott levél is abban akarja megerősíteni az egy-szer már elköteleződött testvéreket, hogy meg tudjanak maradni az Istenbe vetett hitben. És ahogy egy hajó horgonya a vihar közepette is tart, úgy kapaszkodjanak bele a Teremtőbe.

Célszerű ezen a ponton a horgony szimbolikáját megvizsgálunk. A hajó célba érkezésekor a hor-gonyt leeresztik, az megakad a sziklák között vagy az iszapban, és mint a szárazföldi járművek ese-tén a kézifék, egy helyben tartja a hajót. Manapság erre már vannak alternatív megoldások is, de a legegyszerűbb és legmegbízhatóbb, valamint környezetkímélő módszer a megállásra a horgonyzás. Lehet tartós rögzítésre is használni, de ideiglenes várakozás vagy kényszerszünet esetén is alkalmaz-ható. A horgony egy lánccal a hajó orrához kapcsolódik, mégpedig egy biztonsági ponton. Ami azért fontos, hogy a stabilitás minél nagyobb legyen a hullámokkal, széllel szemben.

Ezek tisztázása után sokkal érthetőbbé válhat számunkra, hogy miért kell reményünket az Úrba vetnünk, és mindez hogyan válik lelkünk erős és biztos horgonyává. Az életünket most egy hajóként képzeljük el, amely talán csak nemrég hagyta el a kikötőt és kezdte meg útját. Az is lehet, hogy fél-úton jár a kiindulási és az érkezési pont között, de az is lehet, hogy már közelebb van a célhoz. Nem tudhatjuk pontosan, mikor ér célba, következethetünk, de csak a teremtő Isten az, aki tisztában van vele. Ez így is van rendjén.

Előfordul, hogy a hajón csak az utazáshoz szükséges alapvető felszerelés található meg, és a mére-tek is azt mutatják, hogy még kezdeti stádiumról beszélünk. Aztán ahogy folytatódik az utazás, meg-állókkel, fejlesztésekkel, kalandokkal vagy éppen kihívást jelentő helyzetekkel, de mindenképpen nö-vekedés lesz tapasztalható. Talán nemcsak anyagi, infrastrukturális tekintetben, hanem a személyze-tet illetően is. Egyre több lesz a háttértudás, a tapasztalat, de az utazás során mindig lesz mit tanulni. Van, amikor úgy érezzük, hogy jó szelünk van, szinte szárnyalunk, máskor pedig mintha egy hely-ben toporognánk vagy éppen visszafelé haladnánk. Talán már azt érezzük, hogy a jó körülmények ellenére is akadozik a hajónk mozgása.

Egy dolog azonban minden esetben megegyezik: a horgony használatának lehetősége. Ez a kapitány feladata és felelőssége, hogy felmérje, mikor van szükség annak leengedésére vagy felhúzására. Mert előfordulnak külső tényezők: egy szerettünk vagy hozzánk közel álló elvesztése, párkapcsolati törés, munkahely elvesztése, egészségi állapot megromlása vagy ezek közül akár több is érhet egyszerre. Emellett belülről fenyeget az életcél elvesztése, a megkeseredés, a létbizonytalanság, amikor mindent kiszámíthatatlannak érzünk.

Vajon eszünkbe jut-e, hogy a hajónk továbbra is fel van szerelve horgonnyal, és bármikor dönthetünk úgy, hogy leeresztjük? Annak ellenére, hogy belénk van kódolva a haladás mindent felülíró szükségessége, időközönként meg kell állnunk. Ha ezt elszalasztjuk, vagy nem tartjuk fontosnak, akkor hajótörést szenvedhetünk, aminek végzetes körülményei is lehetnek. Pál apostol így int: *„Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.”* (1Tim 1,19)

Hiszem, hogy tudatos keresztény életvezetéssel ezek a helyzetek felismerhetők és megelőzhetők, de nagyon sok esetben csak utólag vagyunk okosak, és akkor már csak a kárrendezésre van lehetőségünk. Vagy menteni a menthetőt, ha úgy tetszik, pedig nem kell megvárnunk, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

Mi akkor is hajlamosak vagyunk kezünkbe venni az irányítást, amikor nem lenne szükséges. A kormánykerékkel olyan irányokba is fordítjuk a hajót, amelyektől az Úr óva intene minket. És lényegtelen, hogy kíváncsiság, kalandvágy, gőg vagy nemtörődomség vezérel minket, az eredmény minden esetben az lesz, hogy messzire letérünk arról az útról, amelyet kijelölt számunkra az Isten. A visszatérésnek még a szándéka is sokkal nehezebb lesz, mint a letérés első lépése, amely kezdetben még fel szabadító érzéssel is töltheti el az embert, mint amikor először a kerítésen kívülre lép. Szorításnak, fogságnak élt meg minden belül töltött időt, de aztán előbb vagy utóbb szembesül vele, hogy a kerítést az érdekében emelték. Csak akkor kezdi el igazán értékelni, amikor már régen elveszítette a lehetőséget a visszatérésre.

A Zsidókhoz írott levél részlete is erre akar rámutatni az eredeti kontextusban. Szeretné megóvni a közösség tagjait attól, hogy miután elköteleződtek a keresztény életvitel mellett, elbizonytalanodjanak, és újra elkezdjék keresni az üdvösség útját. Ez egyszer már felcsillant előttük, csak nagy valószínűséggel nem élték meg mélységében. Ha azonban most visszafordulnak, kezddhetnek mindent előlről. Olykor persze szükség van arra utunk során, hogy néhány lépést hátrafelé is megtegyünk, de teljes mértéken visszatérni az alapokhoz szükségtelen. Hiszen a horgony még mindig eszköztárunk részét képezi, amely mutatja, hogy az Úr elkísér minket az úton.

Ahogy az aggódó tanítványok szívére helyezte húsvét után, hogy velük lesz minden napon a világ végezetéig, úgy bennünket is újra és újra erővel tölt el jelenléte. A kérdés továbbra is az, hogy észrevesszük-e jelenlétét. Ha igen, a vele való kapcsolat előremozdítja életünket, vagy megmarad tudati szinten? Ő a legszorosabb egységben akar velünk lenni, akihez nem csak akkor fordulunk, ha baj van, ha tanácsra van szükségünk, ha kifogytunk már e világi gyógy módokból, hogy utolsó szalmaszálként belé is kapaszkodjunk. A Szentlélek által értelmi és érzelmi szinten egyaránt szerves részünk akar lenni, „lelkünknek biztos és erős horgonya”, amely biztos pont a reménytelenség tengerén – de velünk jön akkor is, ha éppen a cél felé haladunk. Ámen.